

PRESENTACIÓ DE LA CONFERÈNCIA DE JAUME GILBERT AL NUEVA ECONOMÍA FÓRUM

Barcelona, 21 de gener de 2010

Senyor president de la Diputació de Lleida, honorables consellers del Govern de Catalunya, senyores diputades, senyors diputats, autoritats, senyores i senyors, molt bon dia.

Avui Nueva Economía Fórum ofereix a Barcelona l'oportunitat d'escoltar una veu important del territori. Territori és un concepte, és una paraula, que a Catalunya utilitzem, i en l'àmbit polític especialment, per fer referència a tot el que viu fora de Barcelona, de la seva rodalia i, fins i tot, d'un cert concepte de centralitat territorial, i que, de fet, per a moltes persones instal·lades a la capital de vegades esdevé una dimensió llunyana, desconeguda, no sempre entesa, ni tampoc valorada.

I, tanmateix, de la mateixa manera que la Catalunya del segle XXI necessita de forma indispensable una capital amb projecció global, com és Barcelona, una capital que estiri el país, també necessita que la resta del territori formi una xarxa equilibrada, una xarxa potent impulsada per ciutats mitjanes, ciutats que són normalment dinàmiques, emprenedores. És una mica allò que el cor ha de funcionar, perquè si no funciona el cor no hi ha possibilitat de vida, però si no hi ha múscul, si no hi ha nervi, si no hi ha cervell, tampoc. Tot és absolutament indispensable. I Catalunya necessita aquest equilibri, perquè el territori, aquest territori, té un paper fonamental en el progrés, en l'economia, en la cultura, en la vida, del país.

I valgui com a exemple la mateixa actualitat d'aquests dies, tant per elements positius com per elements que potser no ho són tant: un nou aeroport a Alguaire; els problemes de la gestió de la immigració; els trens de rodalia; la polèmica per la gestió d'un incendi; les caixes d'estalvis; l'energia, ara a més amb un conflicte per un

cementiri nuclear... També, al Parlament, projectes de llei molt destacats que s'intenten aprovar aquesta legislatura tenen una dimensió territorial molt clara. No solament la llei de vegueries, sinó també la llei del cinema –avui és difícil veure cinema en català a Barcelona, i fora de Barcelona és absolutament impossible, gairebé un miracle–, la llei d'acollida de les persones immigrades, la ponència sobre la llei electoral...

En definitiva, Catalunya té molts reptes de país sobre la taula que necessiten perspectiva de país i també perspectiva territorial, que requereixen conèixer la pluralitat de les realitats del país, una pluralitat de realitats que, hi insisteixo, és indispensable tenir present a l'hora d'afrontar els grans temes de país, des de la gestió de la immigració fins a la sortida de les crisis que vivim –en l'àmbit econòmic, l'atur, etcètera–, passant, evidentment, per la defensa de l'autogovern en els conflictes amb l'Estat.

Aquesta setmana hi ha hagut una notícia important en el conjunt del país: s'ha inaugurat un aeroport, l'aeroport d'Alguaire. Es va parlar d'equilibri i de reequilibri territorial, i el president de la Diputació, Jaume Gilibert, en va fer un esment especial.

Jo crec que aquest és un discurs que ha funcionat, que funciona i que hem de tenir molt present. Però m'atreveixo a afegir-hi un altre element al damunt, i és que el concepte de l'equilibri territorial ha d'evolucionar cap a l'equitat territorial. L'equitat territorial incorpora un element de justícia, i, en el fons, si la política del segle XXI ha de canviar moltes coses en la manera de fer –la relació dels polítics amb els ciutadans, o l'obertura, la transparència, de les institucions, etcètera–, també ha de canviar aquesta equitat, el paper que té el territori. I, per tant, el concepte de justícia, d'equitat territorial, s'ha d'incorporar en les pràctiques diàries. En el fons, l'aeroport d'Alguaire és un bon exemple d'acció d'equitat territorial.

Així, doncs, avui vostès tenen l'oportunitat d'escoltar la conferència d'un representant polític destacat del territori. Jo tinc l'honor de presentar-lo davant de tots vostès, amb la particularitat que comparteixo amb ell un projecte polític des de fa més d'una vintena d'anys i que també sóc del territori, encara que evidentment es tracti de territoris diferents del país, amb les seves pròpies realitats, els seus propis problemes i les seves pròpies potencialitats, territoris, per cert, emergents en aquesta nova Catalunya del segle XXI i que també reclamen el seu paper en el futur del país.

Nascut a Montgai, comarca de la Noguera, fa cinquanta-sis anys, Jaume Gilabert Torruella és des de l'agost del 2007 el president de la Diputació de Lleida. Entre moltes altres coses, permetin-me que destaquï que és el vicepresident de l'Associació Catalana de Municipis, de la qual és membre del Comitè Executiu i del Consell Nacional, membre de la Comissió de Cooperació Local de Catalunya, president de diversos consorcis i consells d'administracions, entre els quals el Consorci Local i Comarcal de Comunicació, i, una cosa fonamental, alcalde del seu poble, alcalde de Montgai.

A part de la seva experiència governamental –recordo que la legislatura anterior va ser delegat territorial del Govern de la Generalitat a Lleida, i també va exercir altres càrrecs pel fet de ser delegat territorial–, ha tingut una llarga trajectòria dins del partit, dins d'Esquerra Republicana de Catalunya. Hi milita des del 1986, i des de la base fins a l'Executiva Nacional i el Consell Nacional ha passat per tots els estadis possibles: president local, president comarcal, etcètera. Per tant, la seva trajectòria des dels punts de vista polític i institucional és absolutament complementària.

Abans de donar pas a la seva intervenció, permetin-me una darrera reflexió, una darrera reflexió que té molt a veure amb Jaume Gilabert.

Jo crec que som en un moment complicat per a la política, i sempre que puc m'agrada reivindicar la política –és indispensable perquè la societat funcioni– i reivindicar els polítics, perquè, entre altres coses, si no hi ha polítics no es pot fer

política. I reivindico especialment els polítics que són fidels a les seves idees, els polítics que són coherents amb la seva acció de govern, i permetin-me que també posi valor als polítics que són fidels a un territori. Perquè en política, encara que sembli estrany, o fins i tot encara que els pugui semblar contradictori, la gran majoria de coses, d'accions, que fem neixen de baix, neixen de la base, neixen de l'àmbit més elemental, més proper, neixen del territori, del territori que els deia al començament d'aquesta presentació, neixen d'estar connectats, de saber què passa, de representar els qui tens a prop, de representar els qui t'han portat on t'han portat.

Jaume Gilabert és d'aquesta mena de polítics que a més de fidels a unes idees, a més d'eficaços en la gestió, són fidels a una terra, a un país, al país petit, que és la millor manera de ser fidel al país gran.

Jaume, tens la paraula.